

SZARVASI ÚJSÁG

Képes hetilap, a társadalom, közgazdaság és irodalom köréből.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 frt. — kr.
Félévre 3 frt. — kr.
Negyedévre 1 frt. 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

MEGJELENIK:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési pénzek, úgy a lap szellemi részét
illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra
címezendők.

A nyílt-térben minden garmondsor díja 25 kr.

HIRDETÉSEK

jutányos áron vétetnek fel.

A hirdetések az „Árpád” irodalmi és nyom-
dai intézetbe küldendők.

Budapesten lapunk számára hirdetéseket el-
fogad Mudrony és György hirdetési irodája Barátok-
tere 3. sz. Athenaeum I emelet; továbbá A. V.
Goldberger, servitátor 3. sz. alatt.

Városunk egy életbevágó kérdéséről.

Szarvas városa, a különböző tényezőkkel való hosszas küzdelem után bár, de mégis megmutatta, hogy erélyes akarattal, szívós kitartással s önálló, másra nem támaszkodó gondolkozással ki lehet vinni egy oly nehéznek látszó kérdés helyes megoldását is, a milyen helyi vasutunk, a mezőtur-szarvasi vasút létesítésének kérdése.

A város közönsége tanujelét adván a haladás iránt való vágyakozásának, saját erejéből — mert saját anyagi felelősségével — létesítette a helyi vasutat — s ma már elmondhatjuk, hogy valóban saját jávára és saját megelégedésére is, mert köztudomásulag ez időszerint már hire-nyoma sincs annak az egykori vasutellenes töredéknek, mely népünk sorában, téves és álokoskodások nyomán támadva, a nagy kihatású mű létesítése ellen, annak első stádiumában akadályozólag kívánt működni. Ma már mindenki meg van győződve a vasutnak a városunkra gyakorolt üdvös befolyásáról.

Ismerve azonban helyi viszonyainkat, sajnálattal kell konstatálnunk, hogy vasutunknak a mostani körülmények között még csak fél sikere van. Ennek legfőbb oka nem más, mint városi közutaink valóban ázsiai, vagy ha jobban tetszik: paradicsomi állapota; mert ez utak sem követ, sem kavicsot nem látva, most is ép oly ős eredeti állapotban tárják eléink a szép fekete agyagot, mint a vízözön előtti korban

Akik állandóan városunkban laknak, azoknak szomorú tudomásuk van arról, hogy leszámítva néhány igen kedvező évet, utcáinkon a június-októberi öt hónapon kívül, majdnem teljesen szünetelnie kell a kocsik közlekedésnek, a járhatlan sarak miatt.

Óriási a kár, ami e kalamitásból úgy a keres-

kedő, mint gazdálkodó s általában az összes közön-
ségre hárul.

Ha november havában beállanak a tartós esőzések, nagy kárba kerül akkor a rendes forgalmat fenntartani. Vasutunk itt van a város végén, de sár-óceán választ el tőle. Egy fuvar — leszámítva az iszonyú állat kinzást — annyiba kerül, hogy ennek árán Bécsig lehetne szállítani vasuton az árucikket.

Nem szólunk ezuttal a kérdés népszerűi részéhez, bár ennek fontosságát sem kicsinyelheti senki; ám legyen ez most alá rendelt kérdés a hasznosság kérdése mellett s maradjunk szigorúan tárgyunk anyagi oldalánál.

Czikkünk címéül városunk egy életbe vágó kérdését tettük. Ez alatt nem értünk egyebet, mint azon kérdés megoldását, hogy a fő-utcza, a Körös hidjától, a vasuti kavicsolásig kiköveztessék.

E kérdés városunk magánköreiben már eddig is gyakori megbeszélés tárgya lévén, eléggé megérettnek látszik előttünk arra nézve, hogy nyilvános tárgyalását is megkezdhezzük, noha a kezdeményezés dicsőségét nem vindikáljuk magunknak, mert tudva levőleg e fontos kérdésre már az építő tiszta-vidéki vasutársaság és a város közönsége közt kötött szerződési okiratban is van vonatkozás tőle, a mennyiben a vasutársaság kötelezve van a fő-utcza kikövezéséhez netalán szükséglenő követ az eredeti áron adni s vonalain ingyen szállítani. Tehát községünk képvisellete a jövő teendői közé e tárgy érintését is felvette.

A nélkül, hogy elébe akarnánk vágni bármely e tárgyra vonatkozó helyes javaslatnak, előterjesztünk itt mindjárt egy szakértőtől vett módozatot, mely szerint kivihetőnek véljük a kérdés megoldását, még

pedig úgy, hogy a város közönségére ebből anyagi áldozat hozatal, minden valószínűség szerint, nem fogna származni.

A fő-utca kövezete, a Körös hidjától a vasuti kavicsolás kezdetéig, 2 kilométer hosszúságban s 6 méter szélességben, granit koczkákból lenne kiépítve.

A granit koczkának minden más kövezet anyag felett igen sok előnye van; a legfőbb az, hogy igen hosszú ideig nem igényel javítást — s az, hogy 10 centiméter szélességű lévén, 4 ízben fordítható kopás esetén más oldalra. Arra nézve pedig, bár 3 fttal drágább, mint p. o. a makadam, azonban ez utóbbit folyton tatarozni kellvén, ennél e tekintetben is ajánlatosabb. — Kavicsolt utra pedig nem is gondolhatunk a kedvezőtlen talaj miatt.

A hidtól a vasutig vonuló 2 kilométer hosszúságú és 6 méter szélességű ut 12.000 □ métert tévén ki, ehhez — 100 koczkát számítva egy □ méterre — 1.200.000 granit koczka szükséges.

A munkálatok költségeivel együtt egy □ méter granit kövezet kerül 8 ftba, tehát az egész 12.000 □ méternyi ut 96.000 ftba.

Már most tegyünk egykis számadást arra nézve, hogy miként lenne e tekintélyes összeg a város közönségének újabb megterhelhetése nélkül beszerezhető s törleszhető.

A város közönsége nem tarthat attól, hogy vasuti garancia czimén tetemesebb összeget fog fizetni, noha 79.000 ftnyi bevételnek kell lennie, hogy az összes költségek fedezve legyenek; ugyan is kell a pálya fentartási költségére 44.000 ft; kamat garancia czimén pedig 35.000 ft, tehát összesen 79.000 ft.

Mi azonban számadásunkban nem veszünk fel többet csak 50.000 ftnyi bevételt s e biztosan be jövő összeget tekintjük e tekintetben alap gyanánt. Ha ugyan is a város a kövezet kiépítése céljára kerek számban 100.000 ftnyi 6%-val 30 éven át vissza fizetendő kölcsönt venne fel olykép, hogy az állam engedélyt szintén 30 évre ki nyerje az utvám szedésére, ez esetben a fentebb jelzett 50.000 ftnyi vasuti bevétel is teljesen elegendő lenne nemcsak arra nézve, hogy a törlesztés rendszeresen történhessék, hanem arra nézve is, hogy a jövedelem feleslegből a város egy nem kevésbé lényeges céljára, a gyalog járók kiépítésére is maradjon rendelkezési összeg. Ez állításunkat a következőleg igazoljuk.

A felveendő 100.000 ftnyi kölcsön összeg törlesztése és kamatja fejében évenként összesen 6%, azaz 6000 ft lenne lefizetendő. Már most, ha az állami engedély meg lesz adva az utvám szedésre, akkor az általunk csak 50 000 ft-ra felvett vasuti bevételnek megfelelő 417 000 méter mázsányi áru szállítmányra ha csupán 2 kr. vettetnék is ki méter mázsánként utvám fejében, még is évi 8340 ftnyi bevétel, tehát 2340 ftnyi többlet mutatkoznék.

A granit kövezetnek azon előnye is meg lévén, hogy reá lényegesebb tatarozási költség csak a 6-ik évben szükséges: az évenként fennmaradó 2340 ft ez idő alatt kamatos kamatosítással mintegy 16.000 ftnyi összegre szaporodnék. Az ily módon képződő tőkéből aztán kényelmes módon ki lennének építhetők utcáink gyalog járói.

A fentebbiekben elmondottak képezik tervünk lényegét; de mint elébb is megjegyeztük, ennek elő-

T Á R S A G

Emlékkönyvbe.*

Kiket szeretsz, s a kik szeretnek
Ha bantanak, ha megsebeznek:
Ne haragudj rajok sokaig!
De öntsd ki szíved, s ha letörléd
A fájdalom kicsordult könnyét:
Bocsáss meg! hidd, enyhedre válik.

Oh egymást hányszor félreértjük,
Szeretteinket hányszor sértjük,
Bár szívünk épen nem akarja.
Mi is talán vérzünk a sebben,
Nekünk is fáj, még élesebben,
De büszkeségünk be nem vallja.

Ne légy te büszke, légy őszinte,
Hived legott, azzá lesz szinte;
Oszlik gyanu, megenyhül bánat

* Mai tárcánk mindkét költeményét a körösvölgyi árvizkárosultak javára kiadott „Részvét”-alumból vettük. Szerk.

Oly váratlan jöhet halálunk
S ha egymástól haraggal válunk:
A sirnál késő a bocsánat!

GYULAI PÁL.

Nincs tizenhat éves...

— Spanyol népdal. —

Nincs tizenhat éves,
S már is rabja lettem!
Mit tesz, Istenem, még,
Majd ha húszba lépett!

Ablakába' láttam,
Én szegény, először.
Foglyul ejte engem,
És szabad maradt ő.
Szíveket bilincsel,
Szenvedélyt feloldoz;
Mint haját befonja,
Lánczra fűz akárkit.

terjesztésével egyáltalában nem akarunk elébe vágni más — talán czélszerűbb — módzatnak. Célünk csak az, hogy a kérdést felvetve, végmegoldásának eszközléséhez hozzá járjunk.

Melegon ajáuljuk városunk ez életbe vágó kérdésének megfontolását úgy közéletünk vezérlő férfiai, mint a képviselő testület s az egész nagy közönség figyelmébe; mert ha az elmondottakhoz hozzá vesszük még azon csalhatatlan számítást, hogy a kövezet kiépítésével meg szilárdulván a forgalom biztossága, emelkedni fog a vasutnak jövedelme is, lehetetlen, hogy át ne lássuk, miként csak ön magunk hasznára cselekszünk, ha e kérdés helyes megoldására fogunk igyekezni.

Szeghalmi János.

Szini szemle.

(„Váljunk el!” Sardou vigjátéka. — „A fény árnyai.” — Szigligeti drámája, — „Mukányi.” Vigjáték, írta Csiky Gergely.)

A mult hét s a mostani változatos repertoire mellett folyt le. Láttuk „Don Caesar de Bazan”-t, melyben Temesváry jeleskedett, láttuk Musset szellemes „Ne fogadj fel soha semmit”-jét, láttuk Dóczy „Csók”-ját, melyben Berzsenyi Margit ifju tehetségének szép jelét adta; de különösen magára vonta figyelmünket Sardou „Váljunk el”-je, melynek főszereplői Bokodyné és Temesváry voltak; a „Fény árnyai,” hol Tarján Erzsébet Temesváryval vitték a főszerepet s „Mukányi,” melynek czimszerepében Bokody s Kozák szerepében Fűchsel Adolf ur, mint műkedvelő, a kit élénken ki kell emelnünk, mint öntudatos alakítót és tehetséges játszó, kinek csak a teljes gyakorlata hiányzik, továbbá Gelléri Mihály ur a vidéki lapszerkesztő szerepében, ki otthonosan s ügyesen mozgott a szinpadon, keltettek tapsokat.

Nem lehet hozzá szólnunk érdemlegesen az előadásokhoz. A társulat csekély személyzettel bir, mely állapot ugyan ideiglenes csak, mindamellett befoly arra, hogy a közönség közönyét nagy mértékben felköltse. Továbbá a főbb szereplőket kivéve, a többi a középszerűségig sem emelkedik. Ezekből következik, hogy az összjáték sem mindig kifogástalan s hogy nagyobb személyzetű jelenetek (bál, gyűlés, utcai tódulás, estély, stb.) rendszeren nem sikerülnek. Mindezen körülményeket latba vetve, nem lehet az előadások részletes tárgyalásába bocsátkoznunk s kijelentve méltánylásunkat az oly jeles erők, mint a Bokody-pár, Temesváry, Tarján Erzsébet s mint tehetséges kezdő Berzsenyi Margit iránt, kénytelenek vagyunk konstatálni, hogy a társulat teljes egészében nem volt képes eddig teljes mértékben felkölteni a közönség érdeklődését. Ezt pedig nem fogja legkevésbé sem felkölteni az olyas experimentum, mint a vasárnapi „Utazás a föld körül 80 nap alatt.” Miben áll e mű jelentősége? A mellékesben, a diszletekben, a szinpadí gépezet szemképrázató meglepetéseiben. Drámai becse nincs. Valjon hogy sikerülhet az eféle a mi kis szinpadunkon, melyen minden ehez szükséges apparatus hiányzik s a melynek kis terén csak a játékkal s alakítással lehet hatni? Ennek lehet tulajdonitanunk, hogy a szinlapon ígért dolgok közül több elmaradt, a mi pedig bemutatott, csak mosolyt szülhetett.

Igaz, hogy közönségünk nagyon lanyhán pártolja a társulatot s ez ép azért nem meri magát több jelesebb taggal felszerelni; de ez a dolog viszonyos. Viszont, joggal csak akkor kívánhatjuk a közönség érdeklődését, ha a társulat arra teljesen méltó. Eme kölcsönösségre, mely a színház két tényezője, a színész és közönség között fennáll, figyelmeztetjük nemcsak közönségünket, de színészeinket is.

HIREK.

— (Csaldások.) Felette érdekes módon szedett rá egy „uri”-pár Nagyváradon a mult héten egy Törökné nevezetű asszonyt s férjét, Török uramat. Az eset így történt: Egy napon beköszön Törökné asszonyomhoz egy elegánsul

Nagy sohajtva mondom,
Ott a hol nem is lát:
Mit tesz, Istenem, még,
Majd ha húszba lépett!

Egy tekintetétől
A mit ép csak úgy vet:
Száz kebel tüzet fog,
Lángra gyúl ezer szív.
A mikor vizért megy:
Én is arra térek;
S ott vagyok mikor mos,
S a ruhát facsarja,
S nagy sohajtva mondom
Hogy meghallja ő is:
„Mit tesz, Istenem, még,
Majd ha húszba lépett!”

Szárogatja vásznát,
Hajh de bús szememnek
Könyje záporától
Nedvesül az újra.
S gyermek-lány korában
Hogyha már is ilyen:
Mit tesz, Istenem még,
Majd ha húszba lépett!

GYÓRY VILMOS.

Kiábrándulás.

— BESZÉLY. —

IRTA

DOBSA LAJOS.

(Vége.)

VIII.

Vacsora rendezteték. — Bendefiné, miután Zágori s Anikó jegyet váltottak, egész lakomával akarta diszitni ez ünnepélyt, a lány azonban ellentmondott.

— Meg nem engedhetem — ugymond — hogy rostélyos és ürmösön kívül más egyéb valami jöjjön az asztalra!

E vacsora alatt vége-hossza alig lőn a bocsánatkérésnek, mely rögtön s legnagyobb készséggel adatott meg. Egyformán érezték hibásnak magukat. Az amnestiába János és Palkó is befoglaltatott.

Ugyanez alkalommal Szerafin felfogadta, hogy jövőre semmit sem titkoland el férje előtt, és ez annyira szép, hogy mihelyst mi (önmagunkat értjük, a kik e sorokat írjuk, igazság szerint — magamat; de hisz az uralkodónak és novellaírónak joga van többes számba beszélni) tehát hogy mihelyst mi meghazasodunk, hasonlót ajánlunk minden nőnek.

Károly viszont megesküvék, hogy többé sohasem lesz féltékeny és ez annyira üdvös, hogy mi (ismét önmagunkat

öltözött, javakorbeli tekintetes ur, karján a tekintetes asszonnyal s rejtélyes titokzatozással előadják, hogy ők fontos járatban vannak. Pénzt lehet szerezni sokat, de a titoktartás a fő. Törökné biztosítja őket, hogy akár csak egy haresának beszélne, úgy fog ő hallgatni. Bezárkóztak a szobába, a zsalukat behúzták, a függönyöket lebocsátották s elkezdtek társalogni. Hogy meggyőződjenek róla, miként folytonosan csak hárman vannak, olykor-olykor végigrántottak a gyufatartó érdes tagján egy-egy „ujon javított gyufát Paul és Pollák gyá-

az nem gyerekiség, ámbár erről lesz épen a szó. No, mert tudja kérem, ha mégis egy világi uraságon esett volna meg ez a malheur, még csak hagyján volna, — de egy papon! — Törökné asszonyom egy ujonnan meggyújtott „ujon javított gyufa“ kísérteties kénes lángja mellett könnyezve hivatkozott hallgatag mivoltára. „Ez elég nekem, — szolt a tekintetes ur — a női köny az igazság forrása! Nemde, Náni?“ — kérde nejét. Hű neje megindulásában nem is szolt, csak orrát fújta egy 2 frt 13 kr áru csipkével szegélyezett valódi irlandi szö-

Képek a magyar népeletből. — I. A kanász.

rából Nagyváradon.“ Az „ujon javított gyufák“ fogytak, de az ujonnan érkezett tekintetes ur szóárja egyre nőtt. Végre rátér az igazi tárgyra; suttogva beszéli el, hogy nem messze ide lakik egy gazdag pap. Ez boldog szerelmi viszonyban élt egy gazdag — kisasszonnyal. Gondtalanul éltek boldog napjaikat, míg végre a tiltott viszonynak — nem a papon — látható jelei mutatkoztak. „De, Törökné asszonyom, aztán csitt legyen, ha mondom, — veté közébe a ténsur, — a mit most hallott,

vésű s legfinomabb minőségű s igen kétes színű zsebkendőbe. „Tebát ne himezzünk-hámozzunk, szolt az erélyes ténsur, hanem tegyük fel a főkérdést Törökné asszonyomhoz. Mondja meg csak angyalom, hajlandó volna-e az ujonnan érkezendő kis világpolgárt tartásra magához vállalni. havonként előre fizetendő 70 frtnyi díjért?“ — Törökné asszonyom kapva az alkalmon, hogy már egyszer ő is szóhoz juthatott: körülbelül egy óra, huszonhat perc és negyvenhét másodpercig tartó

kellemes modoru beszéd után végre kijelentette, hogy igen is, ő elfogadja ugy a 70 frtot, mint a vele járó csekélységét. — E közben megérkezett Török uram is, ki mellesleg mondva annyira nem volt törökös hajlamu ember, hogy még soha sem irigykedett az igazi törökökre a kiknek több feleségük is van egynél. — A barátságot ő is csakhamar megkötötte a vendégekkel, sőt a vacsora alkalmával „brudert” is ivott a ténsurral. Végre, többrendbeli ásitások után, nyugalomra tértek, keblökben nehéz titokkal és nehéz ételekkel. — Reggelre kelvén, a tekintetes vendég-asszonyosság torokfájásról panaszkodott, a min — szerinte — csak egy igen finom selyemkendő segíthetne. Az előzékeny háziasszony azonnal beburkolta az urhölgy torkát egy vadonat új, 17 frt 53 kr értékű selyemkendőbe. A ténsur pedig (most már „bruder”-néven „Jancsi”) saját feledékenységet szidta, hogy elhagyta valahol drága tajtpipáját. Se baj! — Török uram, (most már „bruder”-néven „Marcsi”) azonnal a fejébe dugott egy három köből kukoriczaért cserélt hosszú száru, valódi „Spiegel-Massát.” Végre ütött a bucsu órája. A vendég-uraságok elmondták, hogy ők most előre mennek, a feltűnés elkerülése czéljából, hanem Török uram talál a révfalusi hidnál egy sárga és egy szürke lovas kocsit; a kocsis egy éles fűtlyentésre majd oda jő s ráülvén a kocsira, majd utóléri őket. A tekintetes pár, még kölcsön kérvén a forró napsugarak ellen Törökné asszonyom 8 frt 51 kros napernyőjét s Török uramnak egy bivalybőrért cserélt esernyőjét — előre ment. — Török uram csakhamar utánuk baktatott; de, bár a révfalusi hidnál elővette összes fűtlyül, majd kiabáló, végre káromkodó tehetségét, nem jött ám elő még egy rossz gebe sem, nemhogy egy elegáns fogat. Haza menve, fejét lecsüggesztve tartá — s ekként meggyűlemlék ott sok jó gondolat, csak az az egy nem fért oda, hogy mit tettek most ő vele és szerelmeles élete párjával. De az asszonyosság tisztábau volt a dologgal azonnal — s kellemondanunk, hogy a szegény férj fejére azonnal olyan, de olyan zuhogó záporosó omlott hitestársának nemesak nyelvéről, de a keze ügyében eső ingóságokból is, hogy ezentul — szomorú iróniával másodszeri megkereszteltetésére — magát anabaptistának vallja, a nagyon is egyszerűen, de többnyire helyesen gondolkozó Török bácsi. Azt azonban maig sem érti, hogy mért kellett épen neki kikapni ezért az esetért?

— (A függetlenségi párt részéről) városunkban Herman Ottó lesz felléptetve. Mint értesülünk, ő ma, vasárnap érkezik választói körébe Kún Béla és Moesary Lajos kísérelében.

értjük, a kik e sorokat írjuk) habár meg nem házasodnánk is, mégis hasonlót ajánlunk minden férjnek!

— Nem elég! — szólalt meg Anikó nagy adag rostélyost szúrván villájára. A főhibát kell megorvosolni, úgy osztán a többi mellékes: alakoskodás, bizalmatlanság és két-szinűség, mi ebből származék — magától elmúlik. A házban hogy csend s béke lehessen, először is a nőnek férjéhez nyílnak kell lennie!

— Hallod lelkem? — sóhajtott Bendefi nőjére tekintve.

— Azonban, hogy a nő őszinte lehessen — foiytatá a leczkéző Károlyhoz fordulva — legeslegelőször is a férjnek követelésében méltányosnak kell lennie!

— Hallod lelkem? — sóhajtott Szerafin férjére fehintve.

— De ön ám nem volt az, tisztelt gyámnok ur!

— En?

— Igen! Önbe van egy nagy hiba és . . .

— Ah?!

— Hisz mindjárt meglátjuk! Egyél szentem! Na, szom-

— (Az országos képviselő-választás) városunkban f. hó 24-ére van kitűzve. A választás reggel 8 órakor veszi kezdetét. A választásnál elnök: Tatay István, helyettes elnök: Klein Sándor, jegyző: Póhl Dani, helyettes jegyző Dancs Ferencz ur lesz.

— (Móricz Pál.) Szarvas városának a legutóbbi három éven át képviselője, f. hó 19-én érkezik ide. Mint halljuk, vele jő Jókai Mór is, a koszorus regényíró. Móricz Pál ur ez alkalommal beszámoló s egyuttal programbeszédét az ev. templom előtti téren fogja megtartani.

— (Az iskolai vizsgák) javában folynak városunkban. Az ág. hitvallásu népiskolák hétfőn, 13-án zárják be évöket; — a kath. népiskola vizsgája pedig e hó 22-én leend.

— (Papválasztás.) A békésmegyei ág. hitv. esperességhez tartozó szemlaki egyházközség május hó 29-én tartá meg a lelkész-választást a megürült állomásra, Áchim Ádám esperest elnöklete alatt. Három pályázó lépett fel, u. m.: Schultz Jenő gyomai lelkész, Nyácsik Endre butyini helyettes és Liffa János szarvasi segéd-lelkész. Az állomást egyhangu szavazattal Liffa János nyerte el, ki már e hó 28-án el is utazik rendeltetési helyére. — Sok szerencsét kívánunk az új otthonhoz s a szép álláshoz!

— (A szarvasi ág. hitv. főiskola) évzáró vizsgái a f. hó 12-től 21-ig tartó időközben fognak megtartatni a következő rendben: 1. Szigorlatok, június 12-től—20-ig. 2. Testgyakorlási közvizsgálat 20-án. 3. Tanítóképzői közvizsgálat 20-án. 4. Főgymnáziumi közvizsgálat június 21-én, ugy a diszteremben, mint a templomban. — 21-én este 8 órakor hangverseny az iskolai diszteremben. 5. Az érettségi vizsgálat befejezése június 22-én. 6. Magántanulók vizsgája június 27-től július 3-ig.

— (A főiskola ez évi „Értesítő”-jét) Gyulán Dobay János ur nyomdája állítja ki. Értesülésünk szerint, a nevezett nyomdai intézet kiváló műgonddal fogja eszközölni a füzel technikai kiállítását s valóban, következtetve a szintén azon nyomdából kikerült főiskolai vizsgákra való-meghívók diszes előállításából, mi is azon véleményben vagyunk, hogy a nevezett munkát aligha képes lett volna bármely megyei nyomdánk megfelelőbb módon elkészíteni.

— (A „Részvét” című albumot), melyet a körösvölgyi árvízkarosultak javára Csabán rendezett ünnepély bizottsága adott ki, vettük. Kiváló dísszel kiállított mű-

jan maradsz lelkem! -- s a rostélyost Szerafin tányérára terítve egyuttal poharát ürmössel teli tölte.

Károly nagy szemmel kísérte Anikó mozdulatuit . . .

— Mit csinál, Szerafinnak bort? és mit képzél? az én nőm nem eszik rostélyost! — s a czikkeket elkapdosta előle.

— Itt van ni, a bajuszus gouvernante! — kiáltott Anikó csattogó hahotával . . . Dejsz' édes tátor uram, ha azt akarja, hogy igényeinek nője megfelelhessen, önnek okvetlen egy valóságos angyált kell elvennie feleségül, azzal osztán hogy mit ne egyék és hogy mit ne igyék, nagyon bátran rendelkezhetik, miután nem lesz gyomra, csak feje meg — nyaka!

Az egész társaság mosolygott, Szerafin elpirult s Bendefi állt zavarodottan.

— Az én nőm — dadogá — önkényt, jószántából nem eszik rostélyost!

Anikó a kérdéses levelet nyujtotta válaszul.

ez, mely díszére válik ugy hazai nyomdász-iparunknak, mint a „Franklin-Társulatnak“, melynek müintézetéből kikerült. — Lapunk mai tárczájába két költeményt vettünk át ez albumból; az egyik Gyulai Pál remeke, melyet noha régebben írt, s már közölt is a „Budapesti Szemlé“-ben, még sem lehet eléggé sokszor elolvasni igazi gyönyör nélkül; a másik Györy Vilmos müfordítása, elbájoló naivságu spanyol népdal, méltó müvészettel visszaadva nyelvünkön. Van még dolgozat Jókaitól, Beöthy Zsolttól s több más jeles írótól. Az album bolti ára 1 frt s Gyulán Nagy Ferencz könyvárusnál kapható.

— (B á n h e g y i J s t v á n u r), Békésmegye tanfelügyelője által felhivatunk a netalán érdeklődő szülők figyelmét egy jótékony intézetre, az „Első magyar, hülyék nevelő és ápoló-intézetére“ figyelmeztetni. Ez intézet Budapesten, alkotmány-utca 16. sz. a. (a déli vaspálya-állomás átellenében) van, a hol a részletes tervrajz, a kérdőpontokkal együtt, melyeket a felvétel alkalmával ki kell tölteni, megkapható.

— (A f ő i s k o l a i i f j u s á g) szokásos évváró hangversenyét június 21-én esti 8 órakor tartja a diszteremben, a következő programmal: 1. Vándordal, éneklí a tanulói dalkar Benka Pál karigazgató vezetése alatt. 2. La Campanella, Eecharđ Gyulától, zongorán előadja Szutter Vilmos tanuló. 3. Népdalok, éneklí a tan. dalkar. 4. Szaval Safáry János tanuló. 5. Beteg leány. (Egressy B.) éneklí a tan. dalkar. 6. Szaval Nánássy Imre tanuló. 7. Egyveleg magyar népdalokból, éneklí a tan. dalkar. 8. Kápolna, Kreutzertől. éneklí a tan. dalkar. 9. Legenda, Wienawszkitól, hegedün előadja Kuczka Zoltán tanuló, zongorával kísérve Szutter Vilmos tanuló által. 10. Szépörömköny (Bánk bán-ból), s a nemzeti zászló, éneklí a tan. dalkar. 11. Szaval Grimm Zsiga tanuló. 12. Párizsi ifjuság, éneklí a tan. dalkar. — Végül az Osztro-luecky Géza-jutalmak kiosztása s utána a záranduló.

Tarkaságok.

II. Oszkár svédkirály fiatalkori utazásaiból a következő érdekes részletet beszélík.

1862-ben a fiatal — akkor még Oszkár herceg, egy marseillei posta-gözösön utazott. — A hajó kapitánya társalgást kezdett a polgári ruhába öltözött fiatal trónörökössel: „Ha nem csalódom, uram, én önt tegnap dusan aranyozott egyenruhába láttam Marseille utcáin.“

— Ez meglehet felelt a herceg — tegnap pár látogatást tettem s olyankor diszbe öltözöm.

— Hah, . . . ez azon levél? — kiáltott fel csillogó szemekkel.

— Olvassa utóiratát! — — — Nos? — — — hogy tetszik?

— Borzasztó!

— Nem, cseppet se borzasztó! Sőt inkább az nagyon természetes! — — de lássák férjurmék, mi magunk rontjuk el a nőket! — Az imádtatás, lelkem tútor, rendkívül hlzeleg fajtánknak. Közelítsen ön így és meglássa, ezer nő között egy sem fogja bevallani, hogy rá nem érdemes, természetesen — sőt, hogy vonzalma ne enyészszék, még meg kell önt erősítnie hitében, s így a legnyugodtabb lélekismerettel lesz szenvedő, kétszinü, szentes; azaz nyilvánosan nem iszik bort satöbbi, satöbbi, satöbbi! csupán csak — titokban! Nyilvánosan nem eszik hnst, rostélyost és virstlit satöbbi, satöbbi, satöbbi, csupán csak — titokban!

Bendefiné főbillentéssel intet helybenhagyást.

Szerafin zúzottan hallgatott.

— Ismeretlen előttem az ön egyenruhája. Mily rangot jelenthet?

— Egy tengernagyi egyenruha volt.

— E szerint ön tengernagy volna?

— Van szerencsém az lehetni.

— De hogy lehetséges ez? Tudomásom szerint a tengernagyi álláshoz sok évi tanulmány, gazdag gyakorlati tapasztalatok szükségesek. Ön pedig még aligha több 30 évesnél.

Ugy van. De én állásomat nem annyira tapasztalataimnak, mint inkább születésemnek — ha önnek is úgy tesszik — nevemnek köszönöm.

— No ez csakugyan rendkívüli név lehet, mely ily fiatal embernek tengernagyi rangot szerez. Szaba ismernem e nevet?

— Bizonyára — nevem Bernadotte Oszkár Frigyes.

— Ugy? — hm! — akkor bizonyára vannak Franciaországban rokonai.

— Én is azt hiszem, bár nem ismerem őket.

— Nem? Akkor lesz szerencsém rokonainak egyikét rögtön bemutatni.

Ezzel a kapitány a hajó gép-helyiségbe lekiáltott: „Bernadotte, jöjjön csak fel egy pillanatra, ha van ideje!“

Pár perc múlva egy kormos képü, kék zubbonyos munkás mester állított a kapitány elé. ki őt a hercegnek e szavakkal mutatá be: „Gépmesterem, Bernadotte.“

A herceg kezét nyujtá a munkásnak. „Rokonságban áll ön az egykori Bernadotte tábornagyhoz?“ kérdé.

— Igen — felelt a munkás — a marsall nagyatyám unokatestvére volt.

— Ugy ön nekem unokatestvérem! — mond a herceg örömmel.

— Hogyan? hat ön rokona a marsallnak?

— Unokája vagyok.

— De hisz a marsall Svédhon királya lett, — e szerint ön . . .

— S.édh... herceze e vagyok . . . nos i vagyok.

A munkás kormos kezeivel megragadta herceg kezét s barátságosan megrázva, így szólt: „Mindig kívántam a svéd rokonokból legalább egyet meglátni. Kimondhatlan boldog vagyok, hogy ez óhajam teljesült. Köszöntse kérem nevemben, ha haza megy, az egész Bernadotte atyafiságot, szivemből köszöntöm őket.“

Hogy Oszkár király nem feledkezett-e meg azóta e derék Bernadotteről? — nem tudjuk.

Károly nagy szemekkel vizsgálta nejét.

Anikó tovább folytatá.

— Édesem, a ki embernek született, az végtére is több nem lehet, mint — ember, azért tehát, a ki önnel mégis azt akarná elhítenni, hogy angyal? az Egyél Szerafin!

— Egyél! Egyél! Egyél! — kiáltott Bendefi a nője számára osztott rostélyosra minden fölkiáltásánál még egy-egy hatalmas nagy adagot dobva. — A balga én valék! Nóm ártatlan, de most — kívánom hogy igyál! Kívánom, hogy igyál?

Szerafin engedelmeskedett s — Károlynak e perctől ábrándos fogalmai megváltoztak a nőkről, azonban vonzalma nejéhez egy cseppet sem csökkent, ugyannyira, hogy Szerafinnak (ki most már férjével gyakran összekocczant) soha többé, azóta eszébe sem jutott szerelem helyett imádatni akarni.

Igy hát Bendefi Károlyban már nincsen — egy hiba!

Egy angol — a különösök fajából — beállít egy biztosító-társasághoz és azt mondja, hogy 100 drb havanna-szivart kíván biztosítani; megtörténik a biztosítás. Az angol elszívja a 100 drb szivart és megy a kártérítésért. Kifizetik neki. De — bepörölte a társulat gyujtogatásért. Kinek van most már igaza.

Blau aszszony előtt sokat beszéltek Brohan k. a szellemességéről.

— Mikor már öreg lesz, mond Blau, azok kik legjobb szavait fogják idézni, ellenségei gyanánt tűnnek fel. Barátai és saját maga is kénytelenek lesznek megtagadni azokat.

Négyen ülnek az asztal körül: papa, mama, egy rózsás arcú kis leányka s a háziasszony fiatal rokona

Feladják a csemegét.

— Ha szépen egy csókot adsz nekem kis baba, kapsz tölem czukorepret, szolt az ifju a gyermekhez.

— Ne csókold meg, szolt nevetve az atya, mert akkor neked is szakállad nő, mint neki.

— Oh, attól nem félek!

— Miért nem?

— Hisz mama egész nap mindig csokolódik vele s azért még sem nőtt meg szakála.

A költő Malherbe, kinek elég szép jövedelme volt s meglehetősen pazarul is élt, szerette néha a takarékos játszani. Egy este, midőn a bellegarde szállodából hazafelé térne s legénye vitt előtte fáklyát, találkozik Saint Paul lovaggal, kora egyik kedvelt salon-hősével, ki megállítja őt s elkezdi fecsegni kevés fontossággal biró napi-eseményekről. Malherbe, miután pár percnyi figyelmet szentelt elbeszélésének, hirtelen félbeszakítva a lovag szóárjait, így szolt:

— Isten önnel uram, őt sous áru fáklyát égettétt el velem, mig az, a mit elmond, nem ér egy batkát sem.

— Azt beszélük, hogy a XVI-ik Lajos uralkodása kezdetén, egy tréfás angol fogadott abban, hogy két órahosszat

fog az „uj hidon” alá s fel sétálni, hat fontos uj tallérokkal huszonnégy souért kinalva meg az elmenöket a nélkül, hogy mind kiadná ezerkétszáz frankra menö tallérjait, melyeket egy táskában fog hóna alatt vinni. Angolunk valóban elkezdett a hidon alá s fel járni, hangosan kiáltozva: „kinek kell hat fontos egészen uj tallér, huszonnégy souért?”

Többen az elmenök közzül kezökbe fogták, megtapintották a tallérokat, s aztán vállukat vonva, tovább mentek, azt mormogva fogaik között:

— Engem ugyan rá nem szednek! Mások még azt a fáradságot sem vették maguknak, hogy megállapodjanak egy perezre. Végre egy szegényes külsejü, alsóbb néposztálybeli nő elvett hármat a tallérok közzül, hosszasan vizsgálva azokat s így szol nevetve az öt körülállókhoz:

— Isten neki! koczkaztatok három darab huszonnégy soust-t, már csak a furcsaság kedvéért is.

A pénz-zacskós ember e három darab tallérnál többet nem is adott el, két órai sétája közben. Teljesen megnyerte fogadását avval szemben, ki nálánál sokkal kevésbé tanulmányozta volt az emberek általános óvatosságát.

Képünkhöz.

„Hej, élet, kanász élet,

Ez ám a gyöngy-élet! . . .”

Igy mondja a népdal — s ha így mondja, hát biz' akkor kell benne valami igaznak lenni. — De meg Ferkó bojtár is meg van erről győződve, mikor heverészve édesdeden elgondolkozik a — semmiről. A szótlan beszédességbe merült számadó-kondás uram pedig szentül hiszi, hogy a nap csak azért kél és nyugszik, a legelő csak azért zöld, kukoricza csak azért terem, hogy az ő kedves állatocskái, a rőfögő koczák, kanok és malaczkok „viruló” külsővel örvendzessék meg az ő megelégedett szívét.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Sipos Soma.

Hirdetések.

Segítségét keresve, nem egy beteg nézegeti

a hirlapokat, kérdezve önmagától: a sok gyógyszer közül melyikbe bizhatik az ember? Ez, vagy ama hirdetés nagysága által tűnik fel; a beteg választ s a leglőbb esetben épen - a legrosszabbat! A ki az ilyen csalódást s a hiábavaló pénzkidást elkerülni akarja, annak tanácsoljuk, hogy Gorischek Károly cs. kir. egyetemi könyvtárustól Bécsben (István tér 6.) hozassa meg magának a „Betegbarát” czimü könyvecskét, mert abban a legjobbaknak bizonyult gyógyszerek tárgyilagosan és kimerítően vannak ismertetve, úgy hogy minden beteg teljes nyugalommal bírálhat és a legjobbat választhatja magának. A fentebbi már 450 kiadást ért könyvecske **i n g y e n** és **b é r m e n t v e** küldetik meg a megrendelőnek, tehát nem okoz löbb költséget, mint 2 krajczárt a levelezési lapért, mely magyar is lehet.

HIRDETÉS.

Kovácsik János és neje: **Králik Judith** ezennel közhírré teszik, miszerint a **Körös parton fekvő 31. számú házuk,** a mellék épületekkel együtt szabad kézből eladó.

Bővebb értesítéssel fentnevezett tulajdonosok szolgálhatnak.

